

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ
ОСВОБОДЕНА
ЛЮБОВ

КНИГА ПЕТА

Превод
Надя Баева

Издателство ИБИС
София

❖ Пролог ❖

*Училище Гринич Кънтри
Гринич, Кънектикът*

Двайсет години по-рано

— **В**ЗЕМИ, ДЖЕЙН.
Джейн Уиткъм грабна раницата.
– Все пак ще дойдеш, нали?
– Вече ти казах сутринта. Да.
– Добре.

Джейн се загледа след приятелката си, която пое по тротоара.

Прозвуча клаксон и тя приглади сакото си, изпъна рамене и се запъти към мерцедеса. Майка ѝ я гледаше през стъклото на шофьорското място със свъсени вежди.

Джейн се забърза през улицата. Тревожеше се, че непозволеният предмет в раницата ѝ вдига прекалено много шум. Скоси на задната седалка и го притисна с краката си. Колата потегли, преди да е успяла да затвори вратата.

– Баща ти се прибира тази вечер.

– Какво? – Джейн побутна очилата на носа си. – Кога?

– Довечера, затова се боя, че...

– Не! Ти обеща!

Майка ѝ я погледна през рамо.

– Моля, млада госпожице?

– Обеща ми за тринайсетия ми рожден ден. Кейти и Луси щяха да...

– Вече се обадох на майките им.

Джейн се отпусна назад. Майка ѝ вдигна поглед към огледалото за обратно виждане.

– Махни това изражение от лицето си, ако обичаш. Смяташ се за по-важна от баща си ли? Така ли е?

– Разбира се, че не. Той е Господ.

Мерцедесът се отклони рязко от пътя си и спирачките изсвириха.

Майка ѝ се обърна и замахна с трепереща ръка. Джейн се сви ужасена.

След миг на потисната жестокост майка ѝ отново се завъртя напред и приглади идеално гладката си коса.

– Днес няма да вечеряш с нас. Тортата ти ще бъде изхвърлена.

Колата потегли отново.

Джейн избърса сълзите от лицето си и погледна надолу към раницата си. Досега у тях никога не бяха оставали приятелки за преспиване. Беше се молила с месеци.

Съсипано. Всичко беше съсипано.

Пътуваха в мълчание по целия път до дома. Майка ѝ паркира мерцедеса в гаража и тръгна към къщата, без дори да погледне назад.

– Знаеш къде да отидеш – беше единственото, което ѝ каза.

Джейн поседя в колата в опит да се стегне. После взе раницата и учебниците си и се затътри към кухнята. Ричард, готвачът им, се беше навел над кофата за боклук и изхвърляше тортата с бяла глазура и украса от червени и жълти цветя.

Тя не обели нито дума, защото гърлото ѝ се беше стегнало. Ричард също не каза нищо, защото не я харесваше. Той не харесваше никого освен Хана.

Джейн влезе в трапезарията през вратата за прислугата. Надяваше се да не се натъкне на по-малката си сестра. Молеше се Хана да е вече в леглото, тъй като не се беше чувствала добре сутринта. Вероятно защото имаше да предава кратък преразказ на книга.

Джейн се запъти към стълбите и видя, че майка ѝ е в дневната.

Възглавничките на канапето. Отново.

Майка ѝ все още беше облечена в светлосиньото си вълнено палто и държеше копринения си шал в ръка. Щеше да остане облечена, докато не я задоволише видът на възглавничките. Което можеше да отнеме известно време. Стандартът, според който отмерваше, беше същият като за косата ѝ – перфектна гладкост.

Джейн продължи към стаята си. Само се надяваше баща ѝ да пристигне след вечеря. Така нямаше да се налага да се примирява с празния ѝ стол. И той като майка ѝ не търпеше нередности. А липсата на Джейн на масата беше голяма нередност.

Продължителността на лекцията би била още по-голяма, тъй

като щеше да я мъмри и заради отсъствието ѝ от семейната вечеря, освен за това, че е била груба с майка си.

На горния етаж, в боядисаната в жълто спалня на Джейн, беше така подредено, както навсякъде в къщата. Всичко си беше на мястото. Като на снимка в списание за интериор.

Единственото, което не трябваше да е тук, беше Хана.

Раницата с непозволеното ѝ съдържание беше прибрана в гардероба върху мокасините и сандалите. Джейн смени училищната си униформа с памучна нощница. Нямахше причина да се облича. Никъде нямаше да ходи.

Взе купа с учебници от бялото си бюро. Имаше домашни по английски, алгебра и френски.

Хвърли поглед към нощното си шкафче. Книгата „Хиляда и една нощ“ я очакваше там.

Не можеше да измисли по-добър начин да изтърпи наказанието си, но първо домашните. Налагаше се. Иначе би се чувствала прекалено виновна.

Два часа по-късно седеше на леглото с книгата в скута си, когато вратата се отвори и Хана провря глава вътре. Червените ѝ къдрици също бяха отклонение от нормата. Всички други в семейството бяха руси.

– Донесох ти храна.

Джейн се изправи, разтревожена за малката си сестра.

– Ще загазиш.

– Не, няма. – Хана ѝ подаде малка кошница, покрита с ленена кърпа. Вътре имаше сандвич, ябълка и бисквити. – Ричард ми ги даде, за да имам нещо за похапване вечерта.

– Ами за теб?

– Не съм гладна. Взemi.

– Благодаря, Хана. – Джейн взе кошницата, а Хана приседна на таблата на леглото.

– Е, казвай, какво направи?

Джейн поклати глава и отхапа от сандвича с ростбиф.

– Ядосах се на мама.

– Защото отмени партито ти ли?

– Аха.

– Имам нещо, с което да те разведрия. – Хана сложи парче сгънат картон на юргана. – Честит рожден ден!

Джейн погледна към картичката и примигна бързо няколко пъти.

– Благодаря, Хана.

– Не бъди тъжна. Аз съм тук. Отвори си картичката. Направих я за теб.

Отпред с несръчна ръка сестра ѝ беше нарисувала две фигури. Едната беше с права руса коса и отдолу беше написано „Джейн“. Другата имаше къдрава рижа коса и в краката ѝ се мъдреше името „Хана“. Държаха се за ръце и на кръглите им лица грееха големи усмивки.

Точно когато Джейн се канеше да отвори картичката, фарове от приближаваща се кола осветиха къщата.

– Татко си дойде – прошепна Джейн. – По-добре изчезвай.

Хана не изглеждаше така разтревожена, както обичайно би била.

Вероятно защото не се чувстваше добре. Или нещо я разсейваше. Нещо нейно си. През повечето време Хана живееше в мечтите си, което сигурно беше и причината за постоянното ѝ щастие.

– Хана, говоря сериозно. Върви.

– Добре, но наистина съжалявам, че партито ти се провали. – Тя потърри крака към вратата.

– Хана... Харесвам картичката си.

– Още не си я погледнала отвътре.

– Не е нужно. Харесвам я, защото ти си я направила за мен.

Лицето на Хана разкъпна в една от типичните ѝ лъчезарни усмивки, които напомнях на Джейн за слънчев ден.

– Това сме ние двете.

Докато вратата се затваряше, Джейн дочу гласовете на родителите си от преддверието. Тя набързо изяде храната, скри кошницата в гънките на покривката върху леглото си и отиде до купчината с учебници. Взе в леглото със себе си „Записките на клуба Пикуик“ на Чарлз Дикенс. Реши, че ако работи над домашните си, когато баща ѝ влезе, това би ѝ спечелило точки.

Родителите ѝ се качиха на горния етаж един час по-късно и тя се напрегна в очакване на почукването на баща си. Но той не почука.

Това беше странно. Баща ѝ с неговата властност беше точен като часовник и в предвидимостта му имаше нещо изненадващо успокоително. Въпреки това тя не обичаше да има вземане-даване с него.

Сложи книгата настрана, изгаси лампата и мушна краката си под обшития с дантела юрган. Дълго лежа под балдахина на леглото, без да може да заспи, и накрая чу големият стенен часовник срещу стълбите да отброява дванайсет пъти.

Полунощ.

Измъкна се от леглото, отиде до дрешника, извади раницата и отвори ципа. Дъската Уиджа* изпадна и се разтвори на пода с лице нагоре. Джейн я грабна, уплашена да не се е счупила, и намести стрелката.

С приятелките ѝ очакваха с нетърпение да играят, защото всички искаха да научат за кого ще се омъжат. Джейн харесваше момче на име Виктор Браун, който беше в класа ѝ по математика. Напоследък често разговаряха и тя много се надяваше да станат двойка. За беда не беше сигурна в неговите чувства към нея. Може би я харесваше само защото му даваше отговорите на задачите.

Джейн положи дъската на леглото си, отпусна ръце върху стрелката и дълбоко пое дъх.

– Как се казва момчето, за което ще се омъжа?

Не очакваше стрелката да помръдне. Така и стана.

Опита още няколко пъти и се облегна назад ядосана. След минута почука на стената над леглото си. Сестра ѝ почука обратнo в отговор и не след дълго се промъкна през вратата. Развълнува се, като видя дъската, скочи на леглото и заподхвърля стрелката във въздуха.

– Как се играе?

– Шшт! – Боже, ако ги хванеха, щяха да ги накажат да не излизат. Завинаги.

– Извинявай. – Хана седна с подвити под себе си крака. – Как...?

– Задаваш въпроси и играта ти дава отговори.

– Какво можем да питаме?

– За кого ще се омъжим. – Джейн вече беше притеснена. Ами ако отговорът не беше Виктор? – Започни ти. Сложи ръка върху стрелката, но без да я буташ. Ето така. Добре... За кого ще се омъжи Хана?

Стрелката не помръдна. Дори след като Джейн повтори въпроса.

* Спиритическа дъска за викане на духове. – Бел. ред.

– Повредена е – Хана се дръпна.
 – Чакай да пробвам с друг въпрос. Сложи си ръцете пак там. – Джейн пое дълбоко въздух. – За кого ще се омъжа аз?
 Чу се тихо проскърцване и стрелката започна да се движи. Когато се спря на „В“, Джейн потръпна. Със сърце в гърлото тя наблюдаваше как продължи към „И“.
 – Виктор е! – заяви Хана. – Ще се омъжиш за Виктор!
 Джейн дори не си направи труда да шътне на сестра си. Беше прекалено хубаво, за да е...
 Стрелката се придвижи към „Ш“. „Ш“ ли?
 – Това е грешка – промълви Джейн. – Трябва да е грешка.
 – Не спирай. Нека да видим кой е.
 Но ако не беше Виктор, тогава кой. Не познаваше момче, чието име да започва с „Виш...“. Джейн се опита да пренасочи стрелката, но тя настояваше да стигне до буквата „Б“. И накрая „С“.
 ВИШЪС.
 Страх изпълни гърдите на Джейн.
 – Казах ти, че е повредена – измърмори Хана. – Що за име е Вишъс?
 Джейн отмести поглед от дъската и потъна обратно във възглавниците. Това беше най-ужасният ѝ рожден ден досега.
 – Може би трябва да опитаме отново – предложи Хана. Когато Джейн се поколеба, тя се намръщи. – Хайде, и аз искам отговор. Така ще е честно.
 Сложиха пръсти обратно върху стрелката.
 – Какво ще получа за Коледа? – попита Хана.
 Стрелката не помръдна.
 – Опитай с „да“ или „не“, за да я накараш да се задвижи – каза Джейн, още притеснена от отговора, който беше получила. Може би дъската имаше проблеми с правописа.
 – Ще получа ли нещо за Коледа? – смени въпроса Хана.
 Стрелката изскърца.
 – Дано да е пони – избъбри Хана, докато стрелката се движеше. – Трябваше това да попитам.
 Стрелката спря на отговор „не“.
 И двете се втренчиха невярващо в нея.
 Хана обгърна тялото си с ръце.
 – Но аз искам подаръци.
 – Това е само игра – отсече Джейн и затвори дъската. – И наистина е повредена. Преди малко я изпуснах.

– Искам подаръци.
 Джейн се протегна и прегърна сестра си.
 – Не се тревожи заради тази тъпа дъска. Аз задължително ще ти подаря нещо за Коледа.
 След като малко по-късно Хана си тръгна, Джейн се мушна отново под завивките.
Противна дъска. Противен рожден ден. Всичко беше противно.
 Докато затваряше очи, осъзна, че така и не беше отворила картичката от Хана. Светна отново лампата и се протегна към нощното си шкафче. Вътре пишеше: „*Винаги ще се държим за ръце. Обичам те. Хана*“
 Отговорът, който бяха получили за коледните подаръци, беше абсолютно погрешен. Всички обичаха Хана и винаги ѝ подаряваха по нещо. Дори понякога успяваше да размекне баща им, а това никоой друг не го умееше. Така че, разбира се, щеше да получи подаръци.
Глушава дъска...
 След известно време Джейн заспа. Явно беше заспала, защото Хана я събуди.
 – Добре ли си? – попита Джейн и седна в леглото. Сестра ѝ стоеше до нея в памучната си нощница със странно изражение на лицето.
 – Трябва да вървя – гласът на Хана беше тъжен.
 – В банята ли? Лошо ли ти е? – Джейн отметна завивката настрана. – Ще дойда с теб.
 – Не можеш – въздъхна Хана. – Трябва да тръгвам.
 – Като свършиш, каквото имаш да вършиш там, ела да спиш при мен, ако искаш.
 Хана погледна към вратата.
 – Страх ме е.
 – Не е приятно да ти е лошо. Но аз винаги ще съм насреща за теб.
 – Трябва да тръгвам – Хана изведнъж изглеждаше толкова пораснала. Никак не приличаше на десетгодишна. – Ще се опитам да се върна. Ще направя всичко възможно.
 – Добре. – Може би сестра ѝ имаше температура. – Да повикам ли майка?
 Хана поклати глава.
 – Исках да видя само теб. Заспивай.

Хана излезе от стаята и Джейн положи глава обратно на възглавницата си. Искаше да отиде да провери дали сестра ѝ е добре, но сънят я пребори, преди да успее да предприеме нещо.

На следващата сутрин я събудиха нечии тежки стъпки, тичащи по коридора. Първо реши, че някой е изпуснал нещо, оставящо леке на килим, стол или покривка, но после чу сирена на линейка да приближава по алеята.

Джейн стана от леглото, погледна през прозореца и после подаде глава в коридора. Баща ѝ говореше с някого на долния етаж, а вратата на стаята на Хана беше отворена.

Джейн мина на пръсти по персийския килим. Сестра ѝ никога не ставаше толкова рано в събота. Явно наистина не беше добре.

Спря на прага. Хана лежеше в леглото с очи, вперени в тава-на. Кожата ѝ беше с цвета на снежнобелите чаршафи около нея.

Не мигаше.

В отсрещния ъгъл на стаята, възможно най-далече от Хана, майка им беше седнала пред прозореца. Коприненият ѝ халат с цвят на слонова кост се стелеше на пода около нея.

– Връщай се в леглото. Веднага.

Джейн се втурна обратно към стаята си. Докато затваряше вратата, видя баща си да се качва по стълбите с двама мъже в тъмносини униформи. Говореше авторитетно и тя различи думите *вроден порок на сърцето*.

Джейн скочи в леглото си и се зави през глава. Докато трепереше в мрака, се почувства много малка и уплашена.

Дъската не беше сгрешила. Хана нямаше да получи коледни подаръци и нямаше да се омъжи.